

La mort, quina gràcia...

Comediants va estrenar en català 'Persèfone' al Festival de la Porta Ferrada, amb Àngels Gonyalons com una cabaretera reina de l'inframón

comediants

Esperpèntica, cadavèrica, cruel, maternal, sardònica, poderosa, immortal... Així es defineix a ella mateixa la mort en aquesta comèdia negra i musical de Comediants, que dimecres es va estrenar en la seva versió catalana al Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols. La mort representada, a la manera clàssica grega, per Persèfone, literalment "la que porta la mort", precedent mitològic de la nostra entranyable parca, a la qual dona vida –gran contrasentit– en aquest espectacle la que durant molts anys ha estat la reina del musical català, Àngels Gonyalons: una elegant Persèfone, molt sexy i cabaretera, de sentiments ambigus, com correspon a una dona que ha estat raptada per Hades per

convertir-la en reina dels morts i que recupera la seva antiga condició de donzella (Core) quan arriba la primavera i explota la vida.

I on és l'humor (negre)? En una sèrie de situacions i personatges més prosaics, com ara el senyor Rafael Bonaventura i Ortega, difunt recent. De cos present, va rebent la visita de diversos familiars, amics i amants, que majoritàriament no el trobaran gaire a faltar. Són personatges amb màscares, gairebé de tebeo, esperpèntics. Alguns li demanen a Persèfone que retorni el mort a la vida, però els seus interessos són mesquins. A més, Persèfone no en fa cap cas, d'aquestes petites misèries humanes: el seu regne no és d'aquest món, i és ella qui decideix quan comença aquest viatge sense retorn que és la mort.

Estèticament i musicalment, el nou espectacle de Comediants inclou uns quants encerts. Destaca en la part musical el multiinstrumentista Ramon Calduch –fill del gran cantant del mateix nom–, que tot sol, a l'altre extrem de l'escenari on té el camerino Persèfone, toca a sobre de músiques pregravades que van, com tota l'obra, de la dimensió més festiva a la més sinistra. Bon treball també dels altres actors/cantants, en un escenari que, gràcies a unes senzilles obertures i unes projeccions molt acurades, crea la il·lusió que els morts –ja sense màscara, ni expressió en el rostre– entren i surten d'una altra dimensió, en una comèdia amb la dosi correcta d'escatologia –el banquet dels cucs– i que es riu del que ens espera a tots.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 19-08-2011 Pàgina 56

-El Punt Avui. Edició Nacional 19-08-2011 Pàgina 56

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/444427-la-mort-quina-gracia.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss